

Η ΑΛΙΚΗ ΓΝΩΡΙΖΕΙ ΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΒΙΟ-ΛΙΧΟΥΔΙΩΝ

Κείμενο:
Μαρία Παναγιωτακοπούλου

Εικονογράφηση:
Έλενα Λεώνη

Το παραμύθι «Η Αλίκη γνωρίζει τη χώρα των βιο-λιχουδιών» δημιουργήθηκε στο πλαίσιο της δράσης Β2 «Αναβάθμιση υπάρχοντος παραμυθιού» του σχεδίου διατοπικής συνεργασίας «Το βιολογικό τραπέζι της νοτιοδυτικής Ελλάδας ΙΙ – BIO EFFECT GREECE», του Προγράμματος «Αγροτικής Ανάπτυξης της Ελλάδας 2014 -2020» (ΠΑΑ), Μέτρο 19, Υπομέτρο 19.3 - Διατοπική και Διακρατική Συνεργασία.

Εταίροι Σχεδίου Συνεργασίας:

ΑΙΤΩΛΙΚΗ ΑΝΑΠΤΥΞΙΑΚΗ Α.Ε. ΟΤΑ - Συντονιστής Εταίρος
ΑΝΑΠΤΥΞΙΑΚΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ Α.Α.Ε. ΟΤΑ
ΑΧΑΪΑ – ΑΝΑΠΤΥΞΙΑΚΗ Α.Ε. ΟΤΑ
ΑΝΑΠΤΥΞΙΑΚΗ Ν. ΗΠΕΙΡΟΥ – ΑΜΒΡΑΚΙΚΟΥ Α.Ε. – ΑΝΑΠΤΥΞΙΑΚΟΣ ΟΤΑ
ΑΝΑΠΤΥΞΙΑΚΗ ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ Α.Ε. ΟΤΑ
ΤΡΙΧΩΝΙΔΑ ΑΝΑΠΤΥΞΙΑΚΗ Α.Ε. ΟΤΑ

Με τη συγχρηματοδότηση της Ελλάδας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Η ΑΛΙΚΗ ΓΝΩΡΙΖΕΙ ΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΒΙΟ-ΛΙΧΟΥΔΙΩΝ

Κείμενο:
Μαρία Παναγιωτακοπούλου

Εικονογράφηση:
Έλενα Λεώνη

Με λένε Αλίκη και μένω στο κέντρο μιας μεγάλης πόλης. Από το παράθυρό μου βλέπω τους μεγάλους δρόμους με τα πολλά αυτοκίνητα, τα φανάρια στη διασταύρωση, που αναβοσβήνουν ασταμάτητα, και τους ανθρώπους, που πάνε κι έρχονται βιαστικοί. Όταν κοιτάζω τον ουρανό, το μόνο που βλέπω είναι κεραίες. Πολλές κεραίες, που κρύβουν ακόμα και τον ήλιο.

Στη γωνία του δρόμου υπάρχει το μεγάλο Σούπερ Μάρκετ, που πηγαίνουμε κάθε Σάββατο με τη μαμά μου για τα ψώνια της εβδομάδας.

Σήμερα, όμως, θα πάμε να ψωνίσουμε περισσότερα πράγματα, γιατί το Σαββατοκύριακο θα μας επισκεφθούν ο παππούς και η γιαγιά και θα τους κάνουμε το τραπέζι.

Στη γιαγιά αρέσουν πολύ τα λαχανικά, γιατί είναι υγιεινά, λέει. Ο παππούς, από την άλλη, προτιμάει να τρώει κρεατικά, αλλά και... λιχουδιές.

Στο Σούπερ Μάρκετ μου αρέσει να χαζεύω στα ράφια με τις λιχουδιές. Σοκολάτες, σοκολατάκια, γκοφρετίτσες, μπισκότα, κρουασάν, καραμέλες. Μια τρέλα όλα!!!

Το καλάθι μας, λοιπόν, γέμιζε σιγά-σιγά με πράγματα που αγόραζε η μαμά για το κυριακάτικο τραπέζι. Και τι δεν πήραμε! Έβαζα κι εγώ καμιά φορά κάτι που μου άρεσε στο καλάθι και κοίταζα τη μαμά πονηρά. Ήμουν πολύ χαρούμενη μέχρι που φτάσαμε στο μανάβικο.

Η μαμά μου άρχισε να βάζει σε χάρτινες σακούλες κολοκυθάκια, πιπεριές, ντομάτες, κουνουπίδια, μελιτζάνες, αχλάδια, μήλα και άλλα που... δεν μου γέμιζαν και πολύ το μάτι. Η αλήθεια είναι πως δεν μου αρέσουν πολύ τα λαχανικά και τα φρούτα, προσπαθώ, όμως, να τα τρώω γιατί οι γονείς μου μου λένε ότι κάνουν καλό στην υγεία μου και βοηθάνε στην ανάπτυξή μου.

Ξαφνικά άκουσα μια φωνή:

«Ε! κοριτσάκι;»

Γύρισα να δω ποιος με φωνάζει και είδα... έναν Αχυρούλη. Καθόταν μπροστά από ένα ράφι, που έγραφε «Βιολο...», αλλά δεν μπορούσα να το διαβάσω καλά γιατί έκρυβε την πινακίδα. Φορούσε ένα φαρδύ καρό πουκάμισο, ένα γαλάζιο καπέλο με φτερό στο αχυρένιο του κεφάλι και κρατούσε ένα καφάσι φρούτα και λαχανικά.

«Με λένε Αλίκη», του είπα, με χαμόγελο. «Εσύ ποιος είσαι;» τον ρώτησα.

«Εγώ είμαι ένα σκιάχτρο», μου απάντησε.

«Σκιάχτρο;» ρώτησα παραξενεμένη. «Πρώτη φορά ακούω τέτοιο όνομα».

«Δεν είναι αυτό το όνομά μου, αυτή είναι η δουλειά μου».

«Και ποια είναι η δουλειά σου δηλαδή;»

«Ζω σε ένα αγρόκτημα και η δουλειά μου είναι να προστατεύω τα φρούτα και τα λαχανικά από τα πουλιά, τις αλεπούδες και κυρίως από τους λαίμαργους σπουργίτες. Τρομάζουν όταν με βλέπουν και απομακρύνονται».

Δεν κατάλαβα ακριβώς, άλλα αναρωτήθηκα τι δουλειά είχε ένα σκιάχτρο στο Σούπερ Μάρκετ; Κατάλαβε την απορία μου και συνέχισε:

«Είμαι εδώ για να εξηγώ στα παιδιά και στους μεγάλους πόσο σημαντικό είναι να τρώνε βιολογικά προϊόντα. Για δες αυτά τα φρούτα και τα λαχανικά που έχω στο καλάθι. Βλέπεις; Δεν είναι σαν αυτά που πήρε η μαμά σου», μου είπε χαμογελώντας.

Δεν κατάλαβα τι εννοούσε. Εγώ ίδια τα έβλεπα με αυτά που είχε βάλει η μαμά μου στο καλάθι. Για να μου λύσει την απορία ο Αχυρούλης πρότεινε:

«Αύριο το πρωί, που δεν έχεις σχολείο, θέλεις να ανεβείς στην ταράτσα του σπιτιού σου, να έρθω να σε πάρω με το αερόστατό μου και να πάμε να σου δείξω τον δικό μου τόπο; Να δεις πού ζω εγώ. Να ρωτήσεις τους γονείς σου πρώτα, όμως», μου φώναξε καθώς είχα ήδη πιάσει το χέρι της μαμάς μου για να φύγουμε.

Όλη νύχτα δεν κοιμήθηκα από την αγωνία μου. Περίμενα να ξημερώσει να δω αν όλα αυτά ήταν αληθινά ή ήταν στη φαντασία μου.

Μόλις ξημέρωσε έτρεξα στην ταράτσα, που μου είχε πει ο φίλος μου, ο Αχυρούλης, πως θα με περιμένει. Πράγματι, ένα τεράστιο αερόστατο ήταν εκεί και μέσα ο Αχυρούλης, το σκιάχτρο, με περίμενε.

«Έλα», μου είπε ευγενικά. «Θα επισκεφτούμε τη δική μου χώρα».

Μπήκα μέσα και μ' ένα βzzzz αρχίσαμε να ανεβαίνουμε στον ουρανό. Πετάξαμε πάνω από σπίτια, δρόμους, λόφους, λίμνες και ποτάμια. Τι όμορφα που ήταν!!! Δεν χόρταινα να κοιτάζω!

«Φτάσαμε», είπε σε μια στιγμή. «Να! Βλέπεις εκεί κάτω; Αυτός είναι ο τόπος μου».

«Θεέ μου τι μαγικό τοπίο», σκέφτηκα, «ένας σωστός παράδεισος!»

Κατεβήκαμε από το αερόστατο και πλησιάσαμε.

«ΚΑΛΩΣ ΗΡΘΑΤΕ ΣΤΟ ΒΙΟ-ΑΓΡΟΚΤΗΜΑ ΜΑΣ», διάβασα στην είσοδο.

«Ζω και δουλεύω ως φύλακας σε αυτό το αγρόκτημα», μου είπε ο Αχυρούλης.

«Έλα να σε ξεναγήσω», μου είπε. «Εδώ είναι ο λαχανόκηπός μας».

Πω! Πω! Τι όμορφα χρώματα! Και τι αρώματα! Κολοκυθάκια, ντοματούλες, πιπεριές, φασολάκια, καρότα, μελιτζάνες! Όλα ήταν πανέμορφα. Άσε που νόμισα, σε μια στιγμή, ότι μου χαμογελούσαν. Έκανα μια γκριμάτσα ευχαρίστησης και έσκυψα να μυρίσω τον μαϊντανό, τον βασιλικό και το δεντρολίβανο, που ήταν φυτεμένα στο μποσάνι.

«Κι από δω τα δέντρα μας», μου είπε ο Αχυρούλης. «Αχλαδιές, μηλιές, κερασιές, ροδακινιές, πορτοκαλιές, ακόμα και φουντωτές, ασημοπράσινες ελιές».

Περπατούσαμε κάτω από τα δέντρα και νιώθαμε το άρωμα των φρούτων.

«Κι εκεί στο βάθος είναι τα ζώα μας», συνέχισε ο Αχυρούλης.

Μοσχαράκια βοσκούσαν αμέριμνα στο γρασίδι, κοτούλες κακάριζαν και τσιμπολογούσαν ό,τι έβρισκαν. Γουρουνάκια κυλιούνταν στη λάσπη και δύο-τρία κατσικάκια χοροπηδούσαν τρισευτυχισμένα! Και τι δεν έβλεπες σ' αυτό το αγρόκτημα! Χήνες, πάπιες κι έναν καμαρωτό λειράτο κόκορα, που λαλούσε όλη την ώρα.

«Μα εδώ είναι ο παράδεισος», είπα στον Αχυρούλη.

«Εδώ είναι ένα βιο-αγρόκτημα, Αλίκη, κι όλα όσα υπάρχουν σ' αυτό ανήκουν σε μια οικογένεια. Τη Βιολογική!!! Όλα εδώ ζουν μια φυσιολογική ζωή, μεγαλώνουν αργά και ήρεμα. Ο κυρ-Ανέστης τα φροντίζει να δυναμώσουν. Δεν βιάζεται. Κι η γυναίκα του ταΐζει τις κότες με αγνό καλαμπόκι και φλούδες από τα φρούτα».

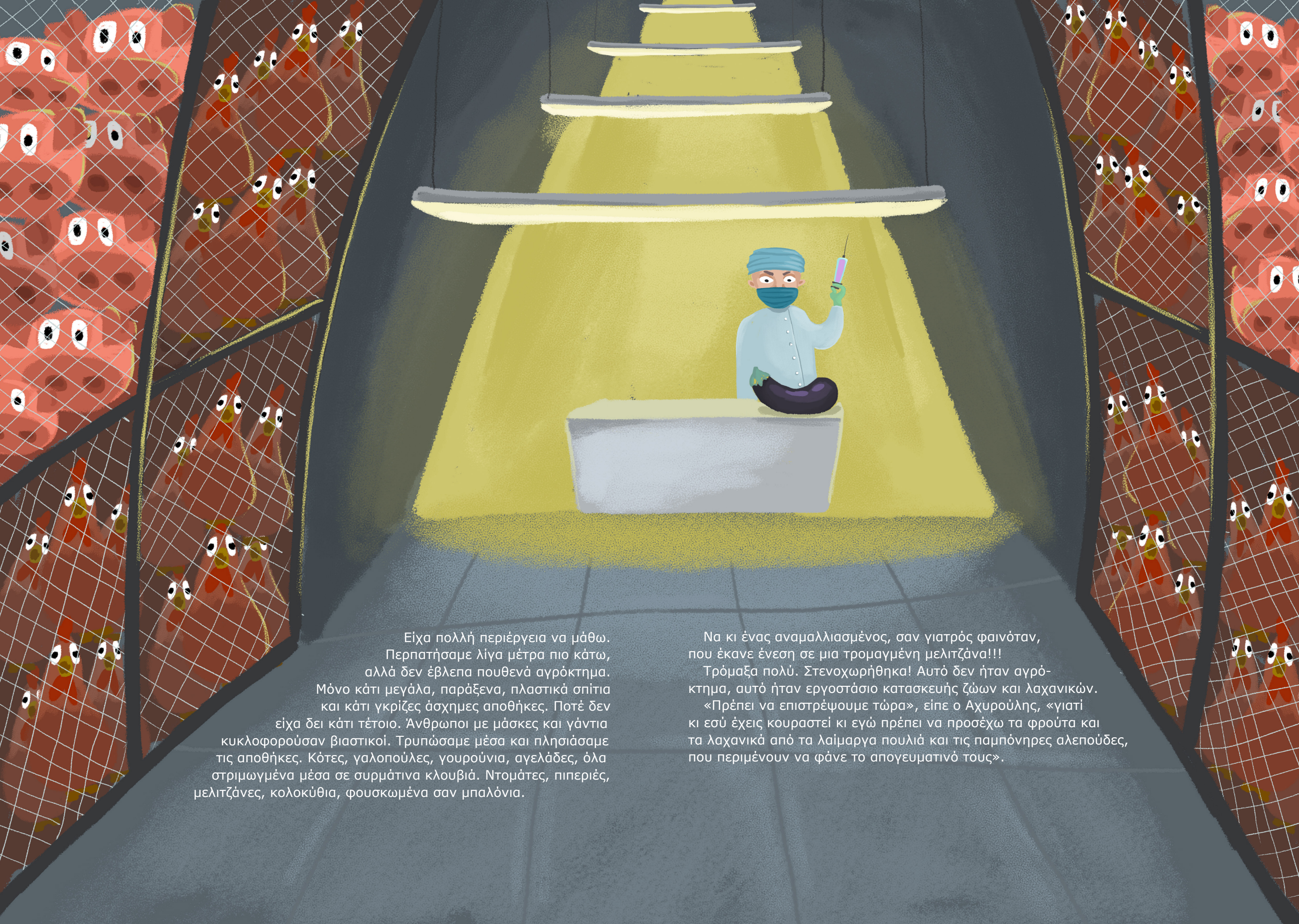
«Κατάλαβα», είπα.

«Θυμάσαι στο Σούπερ Μάρκετ που σου είπα ότι αυτά που αγοράσατε είναι διαφορετικά από τα άλλα;»

«Γιατί, τα άλλα πώς είναι;» ρώτησα απορημένη.

«Θέλεις να σου δείξω; Θα δεις και θα καταλάβεις μόνη σου άμα περπατήσουμε λίγα μέτρα πιο κάτω. Εκεί ζούσα παλιά, αλλά τώρα δεν με έχουν πια ανάγκη, δεν με χρειάζονται», μου είπε ο Αχυρούλης.

Είχα πολλή περιέργεια να μάθω.
Περπατήσαμε λίγα μέτρα πιο κάτω,
αλλά δεν έβλεπα πουθενά αγρόκτημα.
Μόνο κάτι μεγάλα, παράξενα, πλαστικά σπίτια
και κάτι γκρίζες άσχημες αποθήκες. Ποτέ δεν
είχα δει κάτι τέτοιο. Άνθρωποι με μάσκες και γάντια
κυκλοφορούσαν βιαστικοί. Τρυπώσαμε μέσα και πλησιάσαμε
τις αποθήκες. Κότες, γαλοπούλες, γουρούνια, αγελάδες, όλα
στριμωγμένα μέσα σε συρμάτινα κλουβιά. Ντομάτες, πιπεριές,
μελιτζάνες, κολοκύθια, φουσκωμένα σαν μπαλόνια.

Να κι ένας αναμαλλιασμένος, σαν γιατρός φαινόταν,
που έκανε ένεση σε μια τρομαγμένη μελιτζάνα!!!
Τρόμαξα πολύ. Στενοχωρήθηκα! Αυτό δεν ήταν αγρό-
κτημα, αυτό ήταν εργοστάσιο κατασκευής ζώων και λαχανικών.
«Πρέπει να επιστρέψουμε τώρα», είπε ο Αχυρούλης, «γιατί
κι εσύ έχεις κουραστεί κι εγώ πρέπει να προσέχω τα φρούτα και
τα λαχανικά από τα λαίμαργα πουλιά και τις παμπόνηρες αλεπούδες,
που περιμένουν να φάνε το απογευματινό τους».

«Τι ήταν όλα αυτά, αγαπημένε μου Αχυρούλη; Πες μου γιατί δεν καταλαβαίνω. Γιατί συμβαίνει αυτό; Τι ήταν όλα αυτά που είδα;»

Ο Αχυρούλης περπατούσε κι εγώ πίσω του συνεχώς ρωτούσα.

«Μικρή μου Αλίκη, δεν χρειάζεται να σου εξηγήσω. Είδες μόνη σου και μπορείς να καταλάβεις», μου είπε και πριν προλάβω να ρωτήσω για μια ακόμη φορά, άνοιξα τα μάτια μου και βρέθηκα στο δωμάτιό μου, στο κρεβάτι μου.

Όνειρο ήταν! Όμως ήταν τόσο ζωντανό! Ήμουν σίγουρη ότι όλα ήταν αληθινά. Είχα δει τα χαμογελαστά κολοκυθάκια και τις ζωηρές ντοματούλες, που μου έκλειναν το μάτι. Είχα δει τα ροδάκινα να μιλάνε με τα αχλάδια και τα μήλα να παίζουν κρυφτό με τον ήλιο. Τις κότες να τρέχουν και να παίζουν με τα γουρουνάκια, που κυλιούνταν στη λάσπη ευτυχισμένα. Είχα δει τις μελισσούλες να παιχνιδίζουν από λουλούδι σε λουλούδι. Είχα ακούσει τα μοσχάρια να τραγουδάνε με την μπάσα φωνή τους. Ακόμα και το σαλιγκάρι είχα δει που ήταν κρυμμένο πίσω από το πράσινο λάχανο. Το θυμόμουν πολύ καλά αυτό το παραδεισένιο αγρόκτημα με τα βιολογικά προϊόντα που με είχε πάει ο Αχυρούλης, το σκιάχτρο.

Μες στο μυαλό μου, όμως, ακόμα άκουγα και τις μηχανές σε εκείνο το απαίσιο μέρος με τα φυλακισμένα ζώα. Μηχανές που τα τάζιζαν, τα πότιζαν, τα ζέσταιναν, τα άρμεγαν... Μηχανές που τα μεγάλωναν! Και άνθρωποι με άσπρες στολές, που κρατούσαν ενέσεις στα χέρια και δοχεία γεμάτα χάπια. Τις έβλεπα μπροστά μου εκείνες τις αγριεμένες πιπεριές και τις γυαλιστερές μελιτζάνες που έμοιαζαν σα να είχαν βάλει αντηλιακό για να μην τις κάψει ο ήλιος.

Παραξευήτηκα, γιατί ήταν τόσο ζωντανά όλα στο όνειρό μου. Έτρεξα πανικοβλημένη στην κουζίνα και άνοιξα το ψυγείο. Ναι! Εκεί μέσα ήταν όλα αυτά που είχα δει στο τρομακτικό εκείνο μέρος με τις μηχανές. Ομοιόμορφα κολοκύθια σαν στρατιωτάκια, γυαλιστερές μελιτζάνες, στρουμπουλές ντομάτες, αριθμημένα αυγά, μήλα και αχλάδια σφραγισμένα. Φοβήθηκα μην ήταν και ο αναμαλλιασμένος γιατρός κάπου εκεί κοντά. Έκλεισα το ψυγείο απότομα.

Πήγα στους γονείς μου και διηγήθηκα το όνειρό μου κι αυτοί με πήραν αγκαλιά και μου είπαν:

«Μικρή μας Αλίκη, στο όνειρό σου είδες τι πραγματικά συμβαίνει με την τροφή μας! Ο μπαμπάς σου κι εγώ πρόσφατα διαβάσαμε μια έρευνα για τα προϊόντα που παράγονται με βιολογικό τρόπο, δηλαδή προϊόντα που καλλιεργούνται χωρίς χημικά και ορμόνες και αναπτύσσονται με φυσικό τρόπο. Αυτά είναι πολύ καλύτερα για την υγεία μας από τα συμβατικά προϊόντα. Όλα, όσα σου είπε ο φίλος σου ο Αχυρούλης, στο όνειρό σου είναι σωστά».

Τώρα ξέραμε τι έπρεπε να κάνουμε. Όταν ξαναπήγαμε στο Σούπερ Μάρκετ με τη μαμά μου έτρεξα κατευθείαν στον πάγκο με τα βιολογικά προϊόντα. Ο φίλος μου, ο Αχυρούλης, ήταν εκεί! Κρατούσε πάλι ένα καφάσι γεμάτο φρούτα, λαχανικά, τυρί, γάλα, μέλι, ξηρούς καρπούς, αυγά, λάδι, κρέας και ένα σωρό ακόμα λιχουδιές.

Τώρα μπορούσα να διαβάσω ολόκληρη την πινακίδα:

«ΒΙΟΛΟΓΙΚΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ - ΦΙΛΙΚΑ ΣΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ ΚΑΙ ΤΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ».

«Και χωρίς συντηρητικά, φάρμακα και ορμόνες. Αγνά και υγιεινά», συνέχισε η μαμά μου.

«Και πάνω απ' όλα θρεπτικά», συμπλήρωσε ο Αχυρούλης και μας χαμογέλασε.

«Σ' ευχαριστούμε Αχυρούλη», είπε η μαμά μου. «Το τραπέζι μας, χάρη σε σένα, σήμερα θα είναι βιολογικό».

«Όχι μόνο σήμερα, μαμά», είπα. «Από δω και πέρα θα επιλέγουμε πάντα προϊόντα από τη χώρα των βιο-λιχουδιών και θα ερχόμαστε εδώ να συναντάμε τον φίλο μου τον Αχυρούλη».

ΑΚΟΥΣΤΕ ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ:

Αφήγηση:
Έλενα Δελακούρα
Σταύρος Μπέκας

Μουσική σύνθεση:
Άσπα Παπαδημητρίου

Στίχοι
Μαρία Παναγιωτακοπούλου

Τραγούδι
Έλενα Δελακούρα
Σταύρος Μπέκας

Μουσική παραγωγή
Κώστας Σαπούνης

Η ηχογράφηση έγινε στα **EPA studios**
από τον **Κώστα Σπυρόπουλο**

Σκανάρετε αυτόν τον κωδικό με το smartphone ή το tablet σας για να ακούσετε το παραμύθι ή επισκεφθείτε την ιστοσελίδα: <https://soundcloud.com/alikiviolioudies>

Με τη συγχρηματοδότηση της Ελλάδας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης